

toplumsal özgürlük

20 TL / Ocak 2026

Sermayeye karanlık işçiye şafak!

SINIFIN GÜCÜYLE YENİ BİR DÜNYAYA!

Yeni bir yılın eşliğinde dünya kapitalizmin yarattığı çok boyutlu krizlerin pençesinde kıvranıyor. 2026 yılına sadece takvim yapraklarını değiştirerek girmiyoruz, barut kokusunun, ekonomik ve ekolojik yıkımın ve ülkemizde de metal ve tekstil işçilerinin grev ateşinin sıcaklığıyla giriyoruz.

Sermaye dünyayı cehenneme çeviriyor

Küresel ölçekte ABD ve Çin arasındaki hegemonya mücadelesi Pasifik'ten Afrika'ya kadar yeni gerilim hatları oluştururken, Orta Doğu'da taşlar yerinden oynamaya devam ediyor. Ancak bu büyük "jeopolitik" satranç oyununun arkasında değişmeyen bir gerçek var: Sermayenin bekası için işçi sınıfının boğazına sarılan bir düzen.

Dünya genelinde 2026, belirsizliklerin kalıcılaştığı bir yıl olarak selamlıyor bizi. Batı'da yükselen aşırı sağın göçmen düşmanlığıyla harmanladığı otoriterlik, aslında sermayenin daralan hareket alanını zorla genişletme çabasıdır. Suriye'den Ukrayna'ya kadar uzanan istikrarsızlık hattı, halklara sadece göç ve ölüm vaat ederken; küresel savunma sanayii bütçeleri, halkın sofrasından çalınan milyarlarca dolarla şişirilmeye devam ediyor.

İşçi sınıfı ayakta

Yerelde ise 2026-2028 Orta Vadeli Programı'nın (OVP) acı reçetesi işçilerin masasında duruyor. 2026 yılı için öngörülen trilyonlarca liralık faiz ödemeleri, rejimin sınıfsal karakterini bir kez daha açıkça ortaya koyuyor.

Emekçiye "sabır" ve "acı reçete" telkin eden iktidar, sermaye birikim rejimini ayakta tutmak için vergiyi tabana yayarken, serveti tepede yoğunlaştırmaya devam ediyor. Enflasyonun altında ezilen ücretler, barınma krizi ve derin yoksulluk geniş halk kitlelerini nefes alamaz hale getirmiş durumda.

Metal, tekstil, nakliyat

İktidarın saldırılarına karşı güçlü bir yanıt, nakliyat işçilerinden, metal ve tekstil fabrikalarından yükseliyor. Metal iş kolunda başlayan grev dalgası, sadece bir ücret pazarlığı değil, aynı zamanda bu kölelik düzenine karşı çekilmiş bir resttir. MESS dayatmalarına karşı şalteri indiren metal işçisi, aynı anda asgari ücretliyi, emekliyi ve

geleceği karartılan gençliği de temsil ediyor. Çeliği döven ellerin birleşmesi, sermayenin "üretim kutsaldır" yalanını yerle bir ederek, asıl kutsal olanın yaşam ve onur olduğunu hatırlatıyor. Tekstil iş kolunda Antep, Tokat ve Urfada fabrika önlerinde yanan grev ve direniş ateşleri, kışın karanlığını dağıtan bir meşale gibi tüm işçi havzalarına yayılıyor. Taşımacılık sektöründeki işçiler de yıl boyu gerçekleştirdiği direnişler ile yeni yılın dünyasında işçiyi artık sadece bir çark değil, sistemin kaderini tayin eden asıl özne kılıyor. 2026, sadece zorlukların değil, aynı zamanda imkanların da yılıdır. Metal, tekstil ve kargo işçilerinin başlattığı ekmek ve onur yürüyüşü, 2026'yı emeğin yılı yapma iradesini taşıyor.

MESS, metal işçilerini kavgaya davet ediyor

"Burjuvazi, kavgaya davet etti bizi, davetleri kabulümüzdür! Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülümsemesini, biliriz böylece yaşamasını, ölmesini"

Pelin Kahiloğulları

Türkiye'nin en büyük işveren sendikası MESS ile metal işçileri sendikaları arasında devam eden 2025-2027 TİS görüşmelerini takip ederken zihnimden geçen sözler, Nazım'ın bu dizeleleri oldu. MESS, metal işçilerini büyük bir kavgaya davet ediyor. Metal patronları kavgaya davette bulunurken de kararlı ve bütünlüklü bir yaklaşım içinde. Şöyle düşünüyorlar: "İşçi sınıfının geneline dayatılan sefalet ücreti ve ağır çalışma koşulları neden metal işçileri için de geçerli olmasın?" Türkiye'de izlenen ekonomi yaklaşımının temelini oluşturan işçi ücretlerini düşürerek sömürüyü yoğunlaştırmayı, metal iş kolunda da hedefliyorlar.

Karlılığın tahkimi için sefalet dayatması

150 binden fazla metal işçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri, 8 Aralık'ta uyuşmazlıkla sonuçlandı ve arabulucu görüşmelerinde anlaşma sağlanmazsa grev kararı alınacak. MESS, ilk 6 ay için yüzde 10'luk ücret zammı ve 3 yıllık sözleşme dayatmasıyla işçileri sefalete sürüklemekle yetinmiyor, aynı anda esnek çalışma ve telafi çalışması gibi maddelerle metal iş kolundaki çalışma rejimini yeniden belirlemek istiyor. MESS, kadın işçilerin bebekleri 1 yaşına gelene kadar sahip olduğu günlük 1,5 saatlik süt iznini toplu kullanamayacağına dair de karşı teklif sundu. Kadın işçiler bu haklarını topluyor ve bebeklerinin anne sütüne muhtaç olduğu dönemde işe 1 gün

gelmemekle bu hakkı kullanıyordu. MESS'in teklifi, organize sanayi bölgelerindeki fabrikalarda çalışan kadın işçilerin bu hakkını fiilen kullanamaması anlamına geliyor. MESS, bu sözleşmeyle metal işçilerinin uzun on yıllara dayanan mücadelelerle elde ettikleri kazanımları gasp etmeyi hedefliyor. Bunu yaparken de "kriz anlatısına" sığınıyor ve bu anlatıyı emeğin mücadelesini yürütenlerde de kimi zaman hakim kılabiliyor.

Kapitalizmin yapısal sonucu olan kar oranlarının düşme eğiliminin telafi biçimi, emeğin daha fazla denetlemesi, yoğunlaştırılması ve ucuzlatılması üzerinden ilerliyor. Başta sendikalar olmak üzere emek örgütlerinin etkisizleştirilmesi yoluyla işçi sınıfının örgütlü ve bütünlüklü itirazının zayıflaması sermaye için bu "telafi biçimini" kolaylaştırıyor. Tesadüf değildir ki asgari ücret tarihinde ilk kez açlık sınırının altında bırakıldı.

(...) Devamı 2. sayfada

Kongre sonrasında CHP

Oğuzhan Kayserilioğlu

Kongrede kabul edilen yeni programın girişinde gülünse mi kızıl sa mı karar verilemeyecek bir saptama var. Partinin 3 ana kolunu; Kemalizm, Avrupa Sosyal Demokrasi ve Anadolu Aydınlanması olacakmış. Son 15 senesini Kemalizmden arınma çabasıyla geçiren ve nihayet başaran CHP'nin şimdi sözünü ettiği Kemalizm içini isteyenini istediği gibi doldurduğu bir görüntüden başka bir şey değildir. Zaten Kemalizmin ortaya çıktığı küresel ve yerel ortamdan çok farklı bir toplumsal ve siyasal gerçekliğin içindeyiz. "Sorun o değil, M. Kemal'in ortama yaklaşım tarzı" denilecekse, eğer hala varlarsa bu "has" Kemalistler parti içinde küçük bir azınlık olmalıdır.

(...) Devamı 4. sayfada

2026: Zorun meşruiyeti mi meşruiyetin zoru mu?

Ne büyük güçler istikrar üretebilir ne de sermaye düzeni kendi sürekliliğini halkların rızasıyla sağlayabilir.

Açlık dayatmasına karşı örgütlü güç olmak

Ücretlerin baskılanmasıyla birlikte emek üzerindeki tahakküm ilişkisi daha da belirgin hale geliyor.

2025'in ekolojik bilançosu

Ekoloji meselesi bugünün Türkiye'sinde emekçilerin en önemli sorunlarındanır kuşkusuz.

POLİTİKA

MESS, metal işçilerini kavgaya davet ediyor

Sermayenin her hamlesini kendi çıkarları doğrultusunda an an hesaplayıp kararlıkla saldırmasının karşısında işçi sınıfının temsilcileri de her hamleyi planlayarak ve adım adım güçlenerek ilerlemeli.

Pelin Kahiloğulları

(...) 1. sayfadaki devam

İktidar ise, sermayenin “dikensiz yolda kolayca” ilerleyişi için elinden geleni yapıyor, açıklık ve sefalet sopasının yetmediği yerde grev yasaklamalarıyla üzerine düşeni yerine getirmeye hazır olduğunu her fırsatta belirtiyor. Hem sermayenin hem de iktidarın meşruiyet üretme kaygısı olmadığını daha önce imzalanan kamu sözleşmelerinde, asgari ücretin belirlenmesinde ve MESS’in sunduğu son teklifte de görüyoruz.

“Marka” olarak Türk Metal
27 Aralık’ta Bursa 3 No’lu şubesinin olağan kurulunda konuşan Türk Metal Sendikası Genel başkanı Uysal Altındağ, her konuşmasında yinelediğini ifade ederek MESS patronlarına ricasını sürdürüyor “biz halden anladık, siz de anlayın” diyor. MESS sözleşmesi kapsamında 140 binden fazla işçiyi temsil ettiği halde ağzından bir kere bile “grev” kelimesini çıkarmıyor ve “sosyal dialog” anlayışı içinde el sıkışmak istediklerini söylüyor. Altındağ, aynı konuşmasında, sözleşmeye dair her görüşmeyi

sosyal medyadan duyurduklarını söylerken, işçilerin iradesinin sözleşme görüşmelerinin hiçbir yerinde yer almadığını bir kez daha ifade etmiş oluyor. Ve bununla da yetinmeyecek, onbinlerce metal işçisini ilgilendiren sözleşme dışındaki kendilerinin başka işleri olduğunu söyleyerek “sendikal harekette marka” haline geldiklerini anlatıyor. Altındağ bu konuşmasıyla, artık “meşruiyet” üretme kaygısına bile girmeyen sermaye ve iktidar ortaklığına kendisi de bir sendikal facia olarak dahil oluyor. Örgütlü oldukları fabrikalarda, işçilerin

çalışma koşullarına karşı biriken öfkesini, süreklileşen mobing ve işten atmalarla işverenle işbirliği içinde baskılamaya çalışıyor. Ama öte yandan aynı konuşmada işçilerdeki öfkeyi sezen yerden “sendika ile işçi arasındaki birliğe” dair kaygı duyduğu da anlaşılıyor. Haklıdır, kaygı-lansın! “Metal fırtınası” döneminde tokadını yedikleri işçi iradesi, her an parlayıp harekete geçebilecek bir köz sessizliğinde birikiyor.

Grid’den Smart’a direnen metal işçisi

Metal iş kolunda, Birleşik Metal-İş sendikasına üye işçiler, başta kendi

iş kollarında olmak üzere, işçi sınıfına dönük saldırılara karşı mücadelede öncülüğü üstleniyor. Geçtiğimiz yıl bu zamanlarda, Birleşik Metal-İş sendikasına üye işçiler grev yasaklarını yırtıp atarak ekmek ve onur kavgasını kazandı, işçi sınıfına yolu açtı. 7 fabrikada, yüzlerce işçi 3 yıllık sözleşme dayatmasını kabul etmedi ve Şimşek programının işçi sınıfına dayattığı açık politikasında gedik açtı. Sonrasında devam eden eylemselliklere bu fabrikalar güçlü bir sınıf dayanışmasıyla dahil oldu. 70 günü aşkındır Smart

Solar işçileri, patronun grev kırıcılığına rağmen grevlerini sürdürüyor. Kayseri’den Gebze’ye mücadelelerini büyüttükleri kararlı bir direniş var. Mess’e bağlı fabrikalarda BİMİS üyesi işçiler, uyarı eylemlerine başladı. Binlerce metal işçisi, vardiya başlangıcında, birer saatlik iş durdurmalar ile yürüyüşler yaparak taleplerini dile getirdi. BİMİS üyesi işçiler, sadece kendilerinin ve ailelerinin sorumluluklarını değil, onunla birlikte 150 binden fazla metal işçisinin sorun-lulu-ğuna da üstlenmiş durumda.

İşçi sınıfının ortak çıkarlarının bilincine varan bir derinleşme acil ihtiyaçtır.

İdeolojik güçlenme, sınıf bilinçli eylem

Mücadelede sorumluluk arttığı ve öncülük güçlendiği oranda risk de üstlenilir. Atacağınız ya da tersinden atmayacağınız her adımın sonuçları sizi aşan yerden sınıflar arasındaki güç dengelerini sarsar. Bu dönem metal işçileri için böyle bir ağırlık taşıyor. Elbette yapmak, yazmak kadar kolay değil. Tam da bu yüzden işçi iradesinin her anda belirleyici ola-

cağı bir özneleşmenin yaratılması gerekiyor. Fabrikalarda bulunan kurul-komisyen üyesi işçilerden temsilcilere, şube yöneticilerinden genel merkez yöneticilerine, kavganın gerektirdiği ortaklaşma ve yoğunlaşmayı sağlamak zorunludur. Sermayenin her hamlesini kendi çıkarları doğrultusunda an an hesaplayıp kararlıkla saldırmasının karşısında işçi sınıfının temsilcileri de her hamleyi planlayarak ve adım adım güçlenerek ilerlemeli. İşçi sınıfının ortak çıkarlarının bilincine varan bir derinleşme acil ihtiyaçtır. Elbetteki bu görev, aynı anda biz işçi sınıfı sosyalistlerine de düşüyor. Bunun için her fabrikada, her kahvede, her mahalledede metal işçilerinin onurlu ve insanca yaşam talebini örgütlemeye çalışıyoruz. Biliyoruz ki metal işçisinin her kazanımı, sadece onlara yaramayacak, aynı zamanda insanca yaşanacak bir ülkenin taşlarını döşeyecek.

2026: Zorun meşruiyeti mi meşruiyetin zoru mu?

Emperyalist kamplar arasındaki gerilim, yeni bir dünya düzeni kurma iradesinden çok, çözülmekte olan eski düzenin enkazı altında kalmama telaşını yansıtıyor.

Juliana Gözen

Felaket, her zaman büyük bir çöküşle ya da gürültüyle kopmaz; bazen felaket her şeyin olduğu gibi sürmesidir. 2025, tam da bu sürekliliğin kristalleştiği bir yıl oldu. Bir yıl daha kapandı, takvimler değişti ama dünyanın yükü hafiflemedi. Birikmiş krizlerin, ertelenmiş hesaplaşmaların ve çözülememiş çelişkilerin üst üste yığıldığı bir eşik olarak geride kaldı 2025. Yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinin kapanışı, kapitalist düzenin geleceği yönetme kapasitesini kaybettiğinin ilanıdır. Küresel düzeni ayakta tutan siyasal ve iktisadi mimari artık geleceğe dair ikna edici hiçbir hikâye anlatamıyor. Bu geçici bir konjonktür krizi değil; 2008’le açılan, pandemiyle derinleşen ve savaşlarla kalıcılaştırılan uzun bir çözümme döneminin devamıdır. Ne büyük güçler istikrar üretebiliyor ne de sermaye düzeni kendi sürekliliğini halkların rızasıyla sağlayabiliyor. Buna karşın düzen hala devam ediyor evet; çünkü karşısında onu tarihsel olarak sarsacak ölçekte örgütlü bir toplumsal güç henüz ortaya çıkmış değil. İşte bu çelişki, 2025’in ruhudur.

Karşı karşıya olduğumuz soru: Meşruiyet kimin elinde ve kimden alınacak?

Çözülmenin gürültüsü

Bugün dünyayı yönetenler, meşruiyetlerini yeniden üretmekte zorlandıkça birbirlerine daha sıkı tutunuyor. Emperyalist kamplar arasındaki gerilim, yeni bir dünya düzeni

kurma iradesinden çok, çözülmekte olan eski düzenin enkazı altında kalmama telaşını yansıtıyor. Bu tablonun merkezinde hâlâ Amerika Birleşik Devletleri duruyor. Fakat bugün üstlendiği rol bir düzen kurucudan çok, çözülmekte olan bir hegemonyayı zor yoluyla ayakta tutmaya çalışan bir gücü andırıyor. Askeri üsler, silah sevkiyatları ve bölgesel vekalet savaşları, ABD’nin küresel liderliğinin gerilediğini; bu gerilemenin askeri araçlarla telafi edilmeye çalışıldığını gösteriyor. Washington, istikrar üretmediği her alanda belirsizliği derinleştiriyor; müttefiklerini bağımlılık ilişkileri kurarak yanına çekiyor.

İşte bu belirsizlik rejimi içinde şiddet bir sapma ya da istisna olmaktan çıkıp, düzenin asli işleyiş biçimine dönüşüyor. Soykırımlar, bölgesel savaşlar, göç yollarında ölüme terk edilen halklar, kadın bedenine yönelen sistematik saldırılar ve çocuk emeğinin olağanlaştırılması, bu işleyişin farklı yüzleridir. Hukuk ise artık şiddeti sınırlayan bir zemin olmaktan çıkmış; onu idare eden, sınırlarını çizen ve genişleten bir mekanizmadır. Bu küresel çözümme, her ülkede aynı biçimde yaşanmıyor, her yerde kendi siyasal taşıyıcılarını yaratıyor. Türkiye’de bu taşıyıcılık, uzun süredir AKP-MHP iktidar bloğu tarafından üstleniliyor. Küresel krizin yarattığı belirsizlik, içeride milliyetçilikle,

güvenlik söylemiyle ve merkezileşmiş bir iktidar yapısıyla yönetilmeye çalışılıyor. Derinleşen gelir uçurumu ise istatistiklerde görünen bir eşitsizliğin ötesinde, siyasal bir tercih ve bilinçli bir yeniden bölüşüm programının sonucudur. Yoksullaşma, borçlanma ve güvencesizlik, emekçi sınıflar için geçici bir sıkıntı olmaktan çıkarılıp kalıcı bir yaşam rejimi olarak dayatılıyor. Asgari ücretin bu koşullar altında açık sınırının altında tutulması, emeğin düşük maliyetle yeniden üretiminin planlı bir parçasıdır.

Meşruiyetin yankısı

Ancak 2025, bu düzenin mutlak bir sükneth içinde sürdüğünü de göstermedi. Yasaklara rağmen süren grevler, bastırılmaya çalışılan direnişler ve yer yer açığa çıkan fiili mücadele pratikleri, bu düzenin sanıldığı kadar sarsılmaz olmadığını gösterdi. Uzun saatler boyunca çalışan, düşük ücretlere mahkûm edilen, güvencesizliğe itilen yüz binlerce işçi; aynı zamanda bu sistemin en kırılğan noktasını oluşturuyor. Bugün sınıf mücadelesinin temel açmazı güçsüzlükten ziyade dağınıklığıdır. Mücadele var, ama ortak bir hat halinde akıyor. Talepler var, ama siyasal bir bütünlük kazanmıyor. Sendikal yapılar ise çoğu zaman bu parçalanmışlığı aşmak yerine yeniden üretiyor. Tam da bu nedenle önümüzdeki dönem

belirleyici olacak. Ücretler, çalışma süreleri, güvencesizlik ve sendikal haklar etrafında ortaklaşmış taleplerin sınıf ölçeğinde kurulması; grevlerin ve direnişlerin birbirinden kopuk çıkışlar olmaktan çıkarılıp bilinçli bir hatta bağlanması; işçi iradesinin doğrudan söz ve karar sahibi olduğu mekanizmaların güçlendirilmesi artık bir tercih değil, zorunluluk. Felaketin, her şeyin olduğu gibi sürmesi olduğunu söyledik. 2026, bu sürekliliğin kırılıp kırılmayacağını; zorunlu meşruiyetin mi yoksa meşruiyetin zor yoluyla mı sürdürüleceğinin yılı olacak. Tarih, uzun süredir olduğu yerde dönüyor. Ne olup bitene razı gelen bir kabulleniş içindeyiz ne de dağınık direnişleri ortak bir ufka bağlayacak iradeyi henüz yaratabildik. Bir yanda yoksulluk ve çaresizlik içinde hayattan kopanlar, diğer yanda inatla tutunanlar var. Asıl sorun, bu tutunma çabasını kolektif bir geleceğe dönüştürememiş olmamızdır. Karşı karşıya olduğumuz soru: Meşruiyet kimin elinde ve kimden alınacak? Saraylardan, piyasalardan ya da savaş masalarından değil; emeğin, direnişin ve yan yana gelmenin içinde doğacak bir meşruiyet ihtimali önümüzde duruyor. 2026, bu ihtimalin gerçek bir tarihsel kuvvete dönüşüp dönüşmeyeceğinin sınındığı yıl olacak.

POLİTİKA

İktidar içerisinde güç savaşları

Aslında son derece sıradan olan ve egemen sınıfların dünyasında yaygın olan, kapitalist dünyanın rezil ve kirli ilişkilerinin en pespaye şekilleriyle deşifre edilerek gerçekleştirilen bu operasyonların amacı elbette “temiz toplum” yaratmak değil.

Hasan Durkal

Operasyonlar, şantajlar, ifşalar...

Erdoğan sonrası AKP dönemi nedense gündemde çok fazla yer ediniyor. Belki biz fanilerin tahta kimin çıkacağından ziyade düşünmemiz gereken daha acil sorunlarımız var. Ama bu, iktidar partisinin içerisinde bir süredir kazanlar kaydandığı gerçeğini değiştirmiyor. Erdoğan sonrası dönemde partinin başına geçmek için büyük mücadele veren ve her biri bir güç alanını temsil eden taht adayları, sahip oldukları güçleri kullanarak diğerlerini ekarte etmeye çalışıyorlar. Öyle ki daha şimdiden oldukça zayıf konumlara düşen adaylar bile oldu. Ve diğer yandan oldukça avantajlı konuma erişenler de oldu. Bilal Erdoğan, Hakan Fidan, Selçuk Bayraktar gibi isimlerin varis olarak öne çıktıkları sık sık yazılıp çiziliyor. Bu isimlerden son zamanlarda en çok öne çıkanı kuşkusuz Bilal Erdoğan oldu.

Devlet görevlisinin oğlunun resmi ziyaretleri TÜRGEV, TUGVA, İnsan ve İrfan Vakfı gibi vakıfların kurucusu, mütevellî heyeti başkanı ya da üyesi olan Bilal Erdoğan, bu vakıflar aracılığıyla büyük bir networke sahip. Diğer yandan devlet katında hiçbir resmi görevi olmamasına rağmen son zamanlarda bir hükümet yetkilisi, bir bakan, bir devlet görevlisi gibi geziler düzenlemesi ile ülke içerisinde uyuşturucu ve medya operasyonlarının aynı anda gitmesi gözden kaçmıyor. Operasyonlara geleceğiz ama Bilal Erdoğan'ın Ekim ayında Kuveyt, Umman ve Katar'a ba-

bası ile birlikte giderek bu resmi ziyaretlere katılması dikkat çekiciydi. Aslında uluslararası diplomasi teamüllerinde cumhurbaşkanının oğlu sıfatlı bir makam bulunmuyordu ama olsun. Öyle ki Bilal Erdoğan, verilen resmi devlet temsilcileri fotoğrafında bile yer aldı. Diğer yandan Bilal Erdoğan Gürcistan'da ziyarette bulunup Gürcistan başbakanı ve cumhurbaşkanını da ziyaret etti. AKP ve ortağı MHP'nin görüş ayrılığı yaşadığı KKTC seçimleri sonrasında seçilen yeni Cumhurbaşkanı Tufan Erhürman'ı da ziyaret eden Bilal Erdoğan deyim yerindeyse adaylığa hızlı bir giriş yaptı.

Fidan'ın etrafı sarılıyor

Kendisinin parti içerisindeki en büyük rakibi olduğu iddia edilen Hakan Fidan için ise işler hiç de yolunda gitmiyor. MİT müsteşarlığının ardından Dışişleri Bakanlığı görevine getirilen Fidan, Orta Doğu'yu dize getiren adam imajıyla özellikle sosyal medyada epey propaganda yapsa da gerek medyadaki bağlantılarına ve PR çalışmalarını yürütenlere karşı gerçekleştirilen operasyonla gerekse de parti içerisinde bizzat kendisinin hedef alınarak hırpalanmasıyla zor günler geçiriyor. Adaylığını hissettirdiği anda etrafındakilere ve kendisine inen yumruklarla zayıfladı Fidan. Can Holding'e gerçekleştirilen kara para operasyonunda da Habertürk televizyonunun Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Akif Er-

Bu güç mücadelesi şu anki durumda hiçbir biçimde iktidarı krize sokacak bir niteliğe sahip değil.

soy'a yönelik uyuşturucu operasyonunda da Rezan Epözdemir'in rüşvete aracılık etme suçuyla tutuklanmasında da ortak iddia bu isimlerin ve kurumların Hakan Fidan'a yakın olduğu idi.

Aslında son derece sıradan olan ve egemen sınıfların dünyasında yaygın olan, kapitalist dünyanın rezil ve kirli ilişkilerinin en pespaye şekilleriyle deşifre edilerek gerçekleştirilen bu operasyonların amacı elbette “temiz toplum” yaratmak değil. Belli ki Hakan Fidan'a yakın olduğu iddia edilen bu isimler iyice itibarsızlaştırılarak bir güç alanı tasfiye edilmek isteniyor. Operasyon odasında kimin olduğunu bilemeyiz ama yaşananların bir güç savaşı olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Herkes kartları açık oynamasa da birbirine “bel altından” vurmak ilke edinilmiş. Öyle bir itiş kakış ki, hukukun en temel ilkeleri bile artık yok. Eskiden bu tarz operasyonlarda iddianameler ve ifadeler yandaş basına sızdırılan ilk şeyler olur, hâkim kararını açıklamadan yandaş medya kararı açıklardı. Şimdi

ise trend en pespaye yöntemleri geliştirme üzerine kurulu.

Rezilliklere değil rejime bak

Telefonlardaki mesajlaşmalar, seks ayinlerine ait videolar ve itibarsızlaştırmaya hizmet edecek her türlü bilgi belge anlık olarak servis ediliyor. Hiçbir gizlilik ya da hukuksal sınırlandırmanın olmadığı bir rezillikler trendi bu. Ama rezillik ya da ahlaki yargılar değil söz konusu olan. İçerideki güç savaşının geldiği düzey hiçbir normu tanımıyor. Koltuk, iktidar ve güç savaşları herhangi bir sınırlamayı ve yavaşlatmayı kaldıramayacak kadar kızışmışa benziyor. Son bir not... Bu güç mücadelesi şu anki durumda hiçbir biçimde iktidarı krize sokacak bir niteliğe sahip değil. İktidar çatlar, güç mücadelesinin yarattığı savrulmayla dağılır, AKP reisten sonra toparlayamaz beklentilerini üretmesi muhtemel bu tarz durumlar, örgütlü halk güçlerinin müdahalesi olmadığı sürece rejimin yeniden ve yeniden üretilmesi ne ve üstelik halkı daha da agresif bir şekilde ezmesine kapı aralar.

MESEM ve emek rejimi

Vahşi kapitalizm dönemini aratmayan birikim modeli günümüz ekonomik düzeninde daha ucuz, örgütsüz, güvencesiz ve yoğun bir emek rejimi inşa ediyor.

Haluk Koşar

MESEM uygulamasının tek başına çocukların iş cinayetine kurban edildiği gaddar bir proje olduğunu söylemek olayın sadece bir yüzüne odaklanmayı getiriyor. Evet gaddar bir proje ama ona bu niteliği katan sadece bir ucunda ölüm olması değil. Bertold Brecht 1935 yılında Uluslararası Yazarlar Kongresi'nde faşizme karşı mücadele çağrısı yaparken salt kötülüğe değil, kötülüğün sömürü ilişkileri ile olan bağına da işaret ederek “Gaddarlık gaddarlıktan doğmaz, artık gaddarlık olmaksızın yapılamayacak iş anlaşmalarından doğar” der. MESEM uygulamasını var eden de geniş kapsamıyla bir sistemi oluşturan işte bu “iş anlaşmaları”dır.

İş anlaşmaları

Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı ve kırılğan yapısı uluslararası piyasalarda ancak maliyetlerin düşürülmesi ile kendine yer bulabiliyor. Rekabetin odağında ise teknoloji veya üretim kapasitesi değil ücretlerin düşüklüğü bulunuyor. Düşük maliyetli ve emek yoğun üretimin sürdürülmesi bugün iktidarın ekonomi politikasının da ana dayanağını oluşturuyor. Bütün o “ekonomik büyüme” hikayelerinin görünmeyen yüzü düşük ücretlerle birlikte toplumu bir ur

gibi saran yaygın yoksullaşma oluyor. Ekonomi, yoğun emek-düşük ücret sistemini sürdüren iş anlaşmaları ile yürüyor. Bu anlaşmalar da kaçınılmaz olarak bir takım sonuçlar doğuruyor.

MESEM'in yeri

Vahşi kapitalizm dönemini aratmayan birikim modeli günümüz ekonomik düzeninde daha ucuz, örgütsüz, güvencesiz ve yoğun bir emek rejimi inşa ediyor. Muhtaç olduğu emek iktidar tarafından sermayeye altın tepsi içinde sunuluyor. Asgari ücreti açık sınırının altında tutan, sendikal örgütlenmenin önünü tıkayan, grevleri yasaklayan, çalışma saatlerini ve günlerini uzatan, iş cinayetlerine sebep olan ne varsa sarayın koridorlarında yasallaşılıyor. İşte MESEM uygulaması ile çocukların da sermayenin emrine sunulması bu emek rejiminin en önemli sonuçlarından bir tanesi. Resmi web sitesinde “9, 10 ve 11. sınıf öğrencilerine asgari ücretin en az %30'u, 12. sınıftaki kalfalara asgari ücretin en az %50'si kadar maaş. İş kazası ve meslek hastalıklarına karşı sigorta” sözleriyle pazarlanan MESEM uygulamasına katılımın en büyük motivasyonu, oluşan emek rejimi çerçevesinde niteliksizleştirilen eğitimin geleceğe dair yarattığı

ümitsizlik ve gençlerin aile geçimine yapacakları katkı. Eğitim Sen'in 2024 yılında yayımladığı rapora göre 2009'da toplam 380 bin kayıtlı çırac, stajyer ve kursiyer varken bu sayı MESEM'in etkisiyle 2 milyona ulaşmış durumda. Çırac, stajyer ve kursiyerlerin toplam sigortalı işçiler içindeki payı ise son on beş yılda yüzde 4'ten yüzde 10'a çıkmış durumda.

Çocuk işçiliğe uluslararası destek

Dünya Bankası kredileriyle de dolaylı olarak desteklenen uygulama çocuk işçiliğinin yasallaşmasının uluslararası iş bölümünde de yeri olduğuna işaret ediyor. “Dünya Bankası Türkiye İş Gücü Piyasasına Hazırlık İçin Eğitim Projesi'ne 350 milyon euro destek sağlayacak projeyi onayladı” şeklinde müjdelenen kredi, eğitimin iş gücü piyasalarıyla uyumlaşmasını hedefliyor. Projenin kapsamında 3,7 milyon öğrenci ve 470 bin öğretmenin bulunuyor olması önümüzdeki yıllarda çocuk işçiliğinin eğitim adı altında perdelenerek daha fazla bir yekunu kapsayacağı da gösteriyor. Rakamların büyüklüğü, çocukların emek süreç-

lerine yoğun katılımının yanında genel ücretlerin baskılanması sonucunu da doğal olarak yanındadır. MESEM milyonlarca insan için yaratılan çaresizlik düzeni içinde sermayenin kazan-kazan projesi olarak birikim modeli içinde yerini alıyor. Güvenli bir gelecek kurma hayalini nitelikli eğitim ile sağlama gerçeğinden uzaklaşarak kumar-bahis-çete şeytan üçgeni ile MESEM arasında çürüyen yoksul genç nüfus sermayeye ilaç oluyor. Siyasi iktidar izin günü elinden alınıp köle gibi çalışmaya zorlanan işçi ile 70 yaşında inşaatlarda çalışmak zorunda kalan emeklinin kaderini, oluşturduğu emek rejimi üzerinden MESEM'li çocuklarla bağlanmış durumda. MESEM AKP'nin liyakatsizliğinin değil sermaye ile olan ilişkisinin zorunlu bir sonucu olduğu için bu kader ortaklığı ile ancak ortadan kaldırılabilir. Çocukların çalışmak zorunda kalmadan geleceklerini eşit şartlarda güvence altına alan bir eğitimden geçecekleri toplumsal düzen kurulmadan ne ölümler duracak ne de çocuk işçiliği.

Parti açıklaması

Alevi soykırımına karşı direnişi selamlıyoruz

Emperyalist Batı'nın ve işbirlikçi bölgesel güçlerin Suriye'ye dayattıkları yeni düzen birinci yılını geride bırakırken ülkenin geleceğiyle ilgili belirsizlik derinleşiyor. Suriye'yi yönetme kapasitesine sahip olmayan, tekçi, baskıcı ve katliamcı politikalarıyla derin meşruiyet krizine giren HTŞ çeteleri, ülkedeki kontrolü kaybettikçe hınçlarını halklardan alıyor. 6-8 Mart 2025'ten günümüze dek kimi zaman yoğunlaşarak süregelen Alevi soykırımı, HTŞ iktidarının birinci yıl dönümü geride kalırken yeniden yoğunlaştı. Emperyalist güçler ve Türkiye ile Körfez ülkeleri gibi bölgesel ülkelerden cesaret alan çetelerin soykırım girişimleri perdenin arkasında ipleri ellerinde tutan bu güçler tarafından görünmez kılınıyor. Dünyanın gözü önünde gerçekleşen Gazze soykırımında olduğu gibi Alevi halkına yönelik çete saldırıları da emperyalist devletler ve yerel işbirlikçileri tarafından sessizlikle karşılanıyor. Sessizlik onaydır, destek tir, çetelerin önünü açıyorlar. Halklara yönelen saldırgan tutum bölgedeki halkların kendi kaderlerini belirleme iradelerinin meşruiyetini arttırmıştır. Orta Doğu'da halklar yaşayabilmek için mücadele ediyor ve öz örgütlenme arayışındalar. Suriye'de Kürt halkının uzun yıllara yayılan örgütlü mücadelesinin yarattığı deneyimler Dürzilere, Alevilere, Hırıstıyanlara, Ezidilere de ışık oluyor. Bu bağlamda Alevi halkının siyasal düzeyde bir önderliği henüz belirmese de halkın doğal kanaat önderlerinin başlattığı sivil direniş hareketi yaşamsal bir refleks olarak son derece haklı ve meşrudur. Aleviler, onurlu yaşam ve federatif sistem talebiyle 25 Kasım'da sokaklara çıktı. 8 Aralık'tan 12 Aralık'a kadar süren bir onur grevi gerçekleştirdiler. Son olarak da 28 Aralık günü taleplerini ifade etmek için 5 saat süren bir oturma eylemi gerçekleştiren Alevilerin bu eylemlerine HTŞ'nin cevabı her seferinde silahlı şiddet oldu. Eylemlerin hepsi HTŞ ve paramiliter güçler tarafından saldırıya uğradı. Saldırılarda yüzlerce eylemci yaralandı, onlarca eylemci hayatını kaybetti. Yaşama hakkını savunan Alevilere uygulanan şiddet gayrimuşrudur. Bu saldırılar olası soykırım saldırılarının ön adımlarıdır. Alevi halkına cehennemi yaşatmak isteyen güçlere karşı Alevi halkının direnişini sahipleniyor ve destekliyoruz. Özellikle belirtiyoruz ki, Alevilerin soykırım koşulları altında gerçekleştirdikleri onurlu direnişi destekleme düzeyi başta Alevi kurumları olmak üzere oldukça zayıftır. Alevilerin süreklileşen direnişiyle dayanışmak ve direnişin kazanmasını sağlamak için Türkiye'de de süreklileşen bir dayanışma gösterilmelidir. Tüm sosyalistleri ve demokratları dayanışmayı büyültmeye çağırıyoruz. Suriye'nin geleceğinde söz sahibi olmak ve kendi yaşamlarını örgütlemek isteyen tüm güçlerin buluşacağı zemin Demokratik Suriye Cumhuriyeti olacaktır. Yaşasın halkların birlikte ortak mücadeleleri. Kahrolsun katliamcı çeteler. Kahrolsun emperyalizm.

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

POLİTİKA

Kongre sonrasında CHP

Kemalizm rolünü oynamış ve kurduğu düzenin egemeni sermaye tarafından tahtından indirilip sermaye sistemine meşruiyet kazandıracak maskota dönüştürülerek yeniden kullanıma sokulmuştur.

Oğuzhan Kayserilioğlu

(...) 1. sayfadan devam

Kemalizm rolünü oynamış ve kurduğu düzenin egemeni sermaye tarafından tahtından indirilip sermaye sistemine meşruiyet kazandıracak maskota dönüştürülerek yeniden kullanıma sokulmuştur. Avrupa Sosyal Demokrasisi gelirse, bu siyasal gelenek sadece yönünü değil onu şu ya da bu yöne yönlendirecek yapısını da kaybetmiş kendisi muhtac-ı himmet bir zavallı olarak yerlerde sürünürken, ondan himmet mi bekleniyor ya da artık olmayan bir şey mi örnek alınacaktır? Kendi ayaklarının üstünde duran bağımsız bir var oluş hiç aklınıza gelmiyor mu? Anadolu Aydınlanmasına gelince, Anadolu'nun sadece doğasını değil tarihinden gelen bütün toplumsal özgünlüklerini de "çelik" gibi ras-yonalitesiyle çözüp dağıtarak ken-

disini gerçekleştiren, herkesi her şeyi kendi varlığının büyümesinin bir aracı olarak kullanan, Anadolu'yu sadece ve sadece kendisini mümkün olan en hızlı biçimde büyütecek bir "pazar yeri" olarak gören modern sermayenin merkez odağı TÜSİAD ve küresel ortaklarıyla el ele vererek mi Yunus Emre, Mevlana ve Hacı Bektaş- 1 Veli'nin yolundan gideceksiniz? Öyle anlaşılıyor ki bahsettiğiniz bilge kişilerin ismini duymuş ama okumamışsınız. Onlar daha da güçlendirmeyi hedeflediğiniz sermaye düzeninin değerler sisteminin tam zıddında bir insancılığı temsil ediyordu; ama tabii onları da sermaye düzeni için kullanışlı maskotlara çevirmeyi hesaplıyor olabilirsiniz. CHP kurmayları "Nasıl olsa gerçek artık geride kaldı, gerçek sonrası dünyanın etrafını kaplayan parlak görüntüler çağındayız" diye düşünüyor olmalılar.

Anti- emperyalizm
Kabul edilen yeni programda anti-emperyalizm yok; nasıl olsun ki, zaten emperyalist metropoller olan ABD ve AB ile ortaklaşmak hedefleniyor. Kendilerine bir sorumluluk olacak, acaba ABD dahil

CHP,
Kürt sorunu konusunda
sosyalist partiler dışında
Meclis'deki siyasal partiler
içinde en olumlu
yaklaşımına sahiptir.

her-kesin kendi derdine düştüğü günümüz dünyasında zaten dengesini bulmakta zorlanan Batılı emperyalistlerin hem sürekli küçülen hem de masasına oturmak için taliplileri çoğalan "pastayı" paylaşmak için masaya yeni ortak alacaklarını mı sanıyorsunuz? O arada, AB'nin de eski AB olmadığını hatırlatalım; üstelik kendileri ABD'nin kuyruğuna tutunan bir vasal olma acizliğine düşmüşken bile Türkiye'ye tepeden baktıkları görülüyor mu? Türkiye AB için ABD, İngiltere ve İsrail'le birlikte İran'a karşı açmayı düşündükleri emperyalist savaşta dökülecek asker kanı kaynağıdır; işçisinin emeğini ucuza kullanma, doğal kaynaklarını yağmalama, çöplerini dökme yeridir. CHP'nin sınıksız tuttuğu AB'ye katılma çıpası boşadır, o çıpanın bağlanacağı iskele artık eski iskele değil; yenisi ise eskisinden daha güçsüz , kendi derdine düşmüş,

değil başkasına destek olmak kendisine destek arayışındadır. CHP açısından karşılıksız kalmış ama ısrarla sürdürülen bir "kara sevda" söz konusudur.

Öcalan'la görüşme

Meclis Komisyonu'nun İmralı'ya gidip Öcalan'la yaptığı görüşmeye katılmayan CHP ile bu görüşmeyi önemli bir tarihsel meşrulaşma hamlesi olarak gören Dem Parti arasında her iki tarafın da kendi açısından haklı olduğu bir gerilim eksenini oluşturdu. Her iki tarafın da kendi açısından haklı olduğunu belirtmem, taraflara eşit mesafede olduğum anlamına gelmez. Elbette, Kürt halkının lideri olan Öcalan'la görüşme önemlidir, üstelik şimdi yürüyen sürecin selameti açısından böyle bir görüşme kesin gerekliliktir. Kürt siyasal hareketinin görüşmeye verdiği önem de haklı ve meşrudur. Öte yandan CHP, Kürt sorunu konusunda sosyalist partiler dışında Meclis'deki siyasal partiler içinde en olumlu yaklaşıma sahiptir. Öncesinde açıklanan "rapor" konuyu adını koyarak yaklaşmıştı. Daha önemlisi, Ö.Özel genel başkan sıfatıyla yaptığı açıklamada, ileriye doğru bir adım atarak soruna "eşit

yurttaşlık" zemininde yaklaştığını belirtmiştir. Peki neden İmralı'ya gidilmedi denilecekse, orada CHP'nin tarihsel sınırlarına çarpılır; sadece o da değil, mevcut CHP'nin parçalı yapısı da öylesi bir durumda teyeli yerlerinden dağılıverme potansiyeliyle yüklüdür. Parti bütünlüğü karşılıklı toleranslarla sürdürülebilir. Ayrıca, parti içinde en "demokrat" kimliğe sahip olan bir kişi olan Özel'in de "demokratlığı" Öcalan'la görüşecek derinliğe sahip midir, bence değildir. Ama aynı kişinin "eşit yurttaşlık" sözü de unutulmamalıdır. CHP ve Dem Parti arasındaki ilişkilerde gözetilmesi gereken hassasiyet, faşizmin kurumsallaşmasının omurgası olan "Saray iktidarına karşı olmak" noktasındadır; daha ötesi olabilir mi, olursa ne kadar olur, belirsizdir. Şimdi, esas olan ortak noktayı korumaktır; maksimalist isteklerle zorlanmaması gerekiyor. Haklı olmak yetmez, konjonktürün zorunlu talepleri de devrededir. O görüşmeye giden iki düzen partisi oraya "düşman güç" olarak gitmiştir ve "eşit yurttaşlık" değil, "terörsüz Türkiye" zeminindedirler. Dem Parti'den CHP ile ilişkilerde daha soğukkanlı olmasını istesek haksızlık mı yapmış oluruz?

Suriye'de entegrasyon olacak mı?

HTŞ liderliğindeki Şam yönetimi "entegrasyon" doğrultusunda, SDG'ye 13 maddelik yazılı metin sundu. Bu haber duyulur duyulmaz başta burjuva medya "Rojova'nın özerkliği kabul edildi mi?" içeriğinde soruları sormadan edemedi.

Ferhat Toros

Zamanın umarsızlığına yaslansa da politikalar; o, kendi sürecinin hakikatinde görünüyor. Suriye'de çoğu şey sisteme "entegrasyon" politikası etrafında dönüyor. Zira yıl bitiyor, anlaşma için verilen süre doluyor. SDG-HTŞ arasında oluşan 10 Mart Mutabakatı'nın müzakerelerden anlaşmaya dönüşmesi için yoğun diplomasi görüşmeleri var. Olacak mı olmayacak mı? Hiçbir şey kesin değil. HTŞ liderliğindeki Şam yönetimi "entegrasyon" doğrultusunda, SDG'ye 13 maddelik yazılı metin sundu. Bu haber duyulur duyulmaz başta burjuva medya "Rojova'nın özerkliği kabul edildi mi?" içeriğinde soruları sormadan edemedi. Türkiye, bunun bir özerklik anlaşması anlamına gelececeğini vurguladı. Şam yönetimi ise olayı sessizce geçiştirdi.

Neden 13 maddelik yazılı metin sunuldu?

7 Ekim'de ABD arabuluculuğunda (Trump'ın Gazze'deki ekim hamlesine de bağlı olarak) SDG ve HTŞ heyeti Şam'da bir araya gelmiş, Colani "3 tümen 2 tugayda entegrasyon" konusunda sözlü anlaşmaya varıldığını belirtmişti.

Bu Trump'la Colani'nin Washington da buluşma/görüşme bileti için yeterli olabildi. 10 Kasım'da Hakan Fidan'ın da apar topar orada bulunduğu görüşme gerçekleşti. Toplantıda IŞİD'le mücadele, entegrasyon konularında bir ortak yönelim belirlenmiş, SDG de durumdan memnuniyetini belirtmişti. Colani Şam' a dönüşünde sessiz kaldı; bu kez SDG durumdan hoşnut-suzluğunu ilettili. Zira 7 Ekim ve 10 Kasım'da verilen sözlerin yazılı metne dönüşmesini istiyorlardı. Colani hiçbir adım atmadığı gibi Kürtlerin yoğun yaşadığı mahallelerde küçük çaplı çatışmalara örtülü destek açıklamalarında bulunması durumu daha da körükledi. Tam bu noktada Palmira olayı gerçekleşti. Suriye merkez ordusunda görev alan bir üniformalı asker (IŞİD'li olduğu açıklandı) 3 Amerikalı, 2 HTŞ'linin ölümüne sebep olan bir eylem gerçekleştirdi.

Türkiye
HTŞ-SDG diplomatik
görüşmelerini bir taraftan
"markaj" siyaseti, bir
taraftan da "askeri çözüm"
seçenekleriyle baskılıyor.

tirdi. IŞİD'le ortak mücadelede anlaşmışken HTŞ içinden çıkma böyle bir IŞİD'li eylemi şok edici bir gelişmeydi. HTŞ komutanı Colani bu olayın arkasından 13 maddelik yazılı anlaşma metniyle SDG ile görüşmeler başlattı. Elbetteki bu metin Colani'ye manevra alanı yaratan taktiksel bir zaman kazanma fırsatı verebilir; ama SDG'nin elinin güçlenmesinin; ABD, İsrail politikalarına icazette derinleşmesinin itirafı anlamına da geliyor aynı zamanda.

Ya Türkiye'de neler oluyor?

Hakan Fidan sürecin hızından memnuniyetsizliğini belirtti ve SDG'nin yavaşlığını; olası yeni bölgesel krizler, İsrail yayılmacı politikalarından fırsat arıyor olabileceği şeklinde gerekçelendirdi. Tekrar askeri çözümlere başvuranın istenmediğini belirtti. Tüm bu açıklamaların derinlerinde yatanın, "Meclis Heyeti"nin Öcalan'la İmralı'daki görüşme-

sinde yeterli/is-tendik netlikte SDG/ Suriye politikası belirtmediğinin etkilerini saptayabiliriz. Görüldüğü gibi Türkiye HTŞ-SDG diplomatik görüşmelerini bir taraftan "markaj" siyaseti, bir taraftan da "askeri çözüm" seçenekleriyle baskılıyor.

Rusya görüşmeleri

Her şey akıp giderken HTŞ Türkiye ile Şam'da üst düzey bir görüşme yapmasının hemen arkasından Rusya'ya Putin'le görüşmeye gitti. Hem de diplomaside sıra dışı bir edayla, doğrudan Putin'in huzuruna çıkarak. Rusya ile görüşmelerde HTŞ'nin İsrail politikalarını baskılama isteği olduğu açık ve Türkiye'nin bu konuda yetersizliğini de görüyor olmalılar. Aslında bu durumdan (Rusya HTŞ görüşmesinden) Türkiye çok da rahatsız değil. Bunda Suriye'de Rusya'nın da olduğu bir denklemin Türkiye için bir fırsat yaratabileceği düşüncesinin yatığını belirtebiliriz. Hem İsrail ve ABD bunalıtcı siyasetinin biraz-

cık dengelenmiş olacağı hem olası bir askeri seçenekte Rusya'nın ABD'den daha cömert olduğu hesaplar arasındadır; Afrin operasyonuna izin verme örneğinde olduğu gibi. Bölge kaynaklarının aktardığı üzere HTŞ'nin Alevi bölgelerinde kıskırttığı çatışmalar/katliamlar Suriye'de sorunları daha da çıkmaza götürüyor. Sadece Kürtler açısından değil tüm bölge halkları açısından sorunlar derinleşerek çözümsüzlüğe sürükleniyor. Sonuç olarak Suriye'de temel olan çelişki; Şam yönetiminin Fırat'ın doğusu Rojova'yı "merkez'e bağlama isteğine karşı SDG'nin "ade-mi merkez yetici" bir entegrasyon iradesi göstermesi. Çelişkinin çözümü için son toplantı yılın sonunda verilen tarihte de (28-30 Aralık) gerçekleşmedi. Ne ABD yetkilileri ne de Mazlum Abdi Şam'a gidemedi; görüşmelerin olmamasına teknik ve lojistik yetersizlikler gerekçe gösterildi; ama olmamış oldu. Gelecek yıl neler getirecek göreceğiz.

Açlık dayatmasına karşı örgütlü güç olmak

İşçi sınıfının ve emek cephesinin, başta ücretler olmak üzere tüm yaşamsal koşullarındaki değişim, doğrudan doğruya örgütlü güç düzeyiyle ilişkilidir. Ücretlerin seviyesi, çalışma koşulları gibi en temel haklar, sınıf mücadelesinin somut güç dengelerine bağlı olarak belirlenir. Tarihsel deneyimler göstermiştir ki, haklar ancak örgütlü mücadeleyle kazanılmış ve ancak örgütlü güçle korunabilmiştir.

Serkan Nar

AKP-MHP iktidarı uzun süre 2026 yılı için asgari ücret 28.074 TL olarak belirlendi. Marx, Kapital I'de ücreti, "emeğin yeniden üretim maliyetlerini esas alan hesaplamasının parasal karşılığı" olarak ele alır. Bu ifade, ilk bakışta ücretin emek gücünün gerçek değerine karşılık geldiği yanılsamasını üretebilir. Oysa Marx, genel anlamda bu yanılsamayı teşhir eder. İşçi, aldığı ücreti çalışmasının tam karşılığı olarak algılar, sömürü böylece görünmez hale gelir. Bizim ülkemizde asgari ücret bu görünmezliği kurumsallaştıran en temel işleve sahiptir.

Aslında Marx'ın yaptığı şey, ücretin ne olması gerektiği ile ilgili bir saptama yapmak değil, onun kapitalist üretim ilişkileri içinde neye karşılık geldiğini açıklamaktan ibaretti. Bu anlamda akıllara şu soru gelir: O halde günümüz Türkiye'sinde asgari ücret neye göre belirleniyor? Hemen söyleyelim. Ücret; işçi sınıfının örgütlülük düzeyi, sendikal güç dengeleri, grevlerin yaygınlığı ve işçilerin mücadelesi ile yani emek ve sermaye arasındaki savaşımının güncel haliyle belirleniyor. Asgari ücret sınıf ilişkilerinin yoğunlaşmış bir ifadesi olarak ortaya çıkar.

Adım adım ücretlerin baskılanması

Asgari ücret derken, barınma, beslenme, giyim, ulaşım, sağlık ve kültürel olarak asgari ihtiyaçları içerisine alan bir gideri baz alan bir ücretten bahsediyoruz. Bu da bizi açlık sınırı diye tariflenen asgari yaşam için zorunluluklar kalemine götürür. Türk-İş tarafından açıklanan açlık ve yoksulluk sınırı verilerine göre ise açlık sınırı (4 kişilik bir ailenin en asgari düzeyde beslenebilmesi için yapması gereken harcama) kasım ayında 29 bin 828 TL'dir. Yani açıklanan ücret emeğin yeniden üretim maliyetine bile denk gelmiyor. 2001 - 2002 krizi ile birlikte emeğe ve örgütlü işçi sınıfına yönelik saldırılar sistematik hale gelmiştir. Bu tarihten itibaren izlenen politikaya bakıldığında, Türkiye'de asgari ücret, cumhuriyet

Türkiye'de uygulanan ücret rejimi, geçici bir kriz önlemi olarak şekillenmedi, yapısal, sınıfsal ve bilinçli olarak inşa edilmiş emek rejimidir.

prog-en önemli hedeflerinden biri gözümüzün önünde gerçekleşiyor. Ücretlerin baskılanmasıyla birlikte emek üzerindeki tahakküm ilişkisi daha da belirgin hale geliyor.

Asgari değil örgütlü mücadele

DİSK-AR önemli bir çalışmaya imza atarak "2026 Asgari Ücret Araştırması" adıyla bir rapor yayımladı. Rapor, hem asgari ücretin yıllara göre seyrini hem de emek rejiminin mevcut görünümünü sunması açısından önemli veriler içeriyor. Raporun önemli tespitlerinden biri: Türkiye'de uygulanan ücret rejimi, geçici bir kriz önlemi olarak şekillenmedi, yapısal, sınıfsal ve bilinçli olarak inşa edilmiş emek rejimidir. Bu rejimin temel amacı, emeğin yeniden üretim maliyetlerini mümkün olan en alt düzeye çekerek mutlak artı değeri yani sermaye birikimini sürdürmek ve emek-sermaye çelişkisini ücretler üzerinden yeniden disipline etmektir. Buradan hareketle söyleyebiliriz ki hedef, asgari ücretin fiilen genel ücret haline getirilmesidir. Böylece milyonlarca işçi asgari ücret ve asgari ücret civarında ücretlere çalışmaya ve yaşamaya zorlanmaktadır. Bu koşullarda asgari ücret, bir taban ücret olmaktan çıkılıp, tüm ücret yapısını aşağı çeken bir çıpa işlevi görüyor. Diğer yandan raporda, asgari ücretin ortalama

tarihinde ilk kez bu kadar uzun süre boyunca emeğin yeniden üretimini sistematik biçimde karşılayamaz hale gelmiştir. Bu politika Türkiye kapitalizminin uluslararası tedarik değeri zincirine pazarlık unsuru olarak sunduğu güvencesiz ve ucuz emeğin karşılığı olarak belirlendi. Dolayısıyla belirlenen asgari ücret, sermaye adına birikim koşullarının zorunlu bir uzantısıdır. Yıllardır uygulanan ekonomik

ramların stratejisinin deflerinden biri gözümüzün önünde gerçekleşiyor. Ücretlerin baskılanmasıyla birlikte emek üzerindeki tahakküm ilişkisi daha da belirgin hale geliyor.

Bugün karşı karşıya olduğumuz siyasal yapı basit bir "tek adam yönetimi" değil; saray oligarşisi olarak tanımlanabilecek özgün bir iktidar blokudur. Bu oligarşi, siyasal iktidarın saray etrafında merkezileşmesi, onun da etrafında çıkarları farklı olan sermaye grupları, inşaat-finance rantı, yandaş müteahhitler, enerji ve maden tekelleri, medya tekelleri ve güvenlik bürokrasisinin yer almasıyla oluşmuş bir sınıf ittifakıdır. Saray, bu ilişkiler ağının merkezinde yer alarak

Saray oligarşisi

hem sermaye fraksiyonları arasındaki paylaşımı düzenlemekte hem de ortaya çıkan toplumsal

maliyeti işçi sınıfına ve emekçi halka yıkmaktadır. Hukukun askıya alınması, yargının siyasallaştırılması

ve denetim mekanizmalarının tasfiyesi, sadece muhalefeti parçalamak için değil aynı zamanda çete ekonomisinin sürekliliğini sağlayabilmek için de zorunlu hale gelmiştir. Yani çete ekonomisi ile yoksulluk, kurulmak istenilen rejimin birbirini besleyen iki temel sütunu haline gelmiştir. Bu bağlamda mevcut emek rejimi sermayenin talebi olduğu kadar aynı zamanda rejimin kurumsallaşması için önemli bir yakıt işlevi de görmektedir.

Sola düşen görev

Saray rejiminin nihai amacı müktedir olmak, iktidarını mutlaklaştırmaktır. Bu yürüyüşünde en önemli kozu, yoksulluğu ortadan kaldırmak değil; bizzat yoksulluğu yönetilebilir kılmaktır. Ancak artık saray iktidarı, yoksulluk üzerinden rıza üretebilme ve yoksulluğu "yönetilebilir" kılma kapasitesini büyük ölçüde yitirmiştir. Derinleşen ekonomik krizle birlikte

sürekli eriyen ücretlerin yaşamı sürdürmeye yetmediği bir eşikteyiz. Bu koşullarda yoksulluk, rıza üretmenin değil, toplumsal öfkenin ve toplumsal çözülmenin en önemli zeminine işaret eder. Rıza ile zor arasındaki denge zor lehine bozuldukça, saray rejiminin siyasal meşruiyeti daha da aşınmakta; toplumsal çatlıklar daha da derinleşmektedir. Bu

durum aynı zamanda, toplumda alternatif arayışları daha görünür kılmaktadır. İşte işçi sınıfı ve emekçi halklar açısından yeni mücadele olanaklarının da nesnelliği bu zemin üzerinden yükselmektedir. Son tahlilde sosyalist solun siyasal olarak gerçek bir alternatif haline gelmesi tarihsel zorunluluk olarak duruyor.

ücret düzeyine gelmesinde, toplu pazarlığın kapsayıcılığının sınırlı kalmasının doğrudan bir payının olduğu ifade ediliyor. Çünkü işçiler toplu sözleşme kapsamına girdiklerinde ücretler önemli ölçüde artıyor. Bu bağlamda, sendikali işçilerin ücret düzeyi ile ortalama ücret arasındaki fark, bir eşitsizlik göstergesi olarak değil, örgütlenmenin gelir dağılımı üzerindeki doğrudan etkisi olarak görülür. Bu yüzden toplu pazarlığın kapsamının genişlemesi, yalnızca sendikali işçilerin değil, tüm ücretlilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme açısından önemlidir. Dolayısıyla işçi sınıfının ve emek cephesinin, başta ücretler olmak üzere tüm ya-

şamsal koşullarındaki değişim, doğrudan doğruya örgütlü güç düzeyiyle ilişkilidir. Ücretlerin seviyesi, çalışma koşulları gibi en temel haklar, sınıf mücadelesinin somut güç dengelerine bağlı olarak belirlenir. Tarihsel deneyimler göstermiştir ki, haklar ancak örgütlü mücadeleyle kazanılmış ve ancak örgütlü güçle korunabilmiştir. Buraya kadarki tüm veriler tek bir şeyi öne çıkarıyor: İnsanca yaşamak ve insan onuruna yakışır bir ücret alabilmek için örgütlenmek zorunludur. Bu zorunluluk ahlaki bir çağrıdan öte, emeğe karşı saldırıların, yoksulluk karşısında sınıfsal varoluşun temel koşuludur.

2026 emek, ekmek ve hayat mücadelesinin yılı olacak

2025 yılı, emekçiler için yoksulluk ve sömürünün yılı olarak anılacaktır doğru. Ancak 2026 yılı bizleri bekliyor ve bunu mücadelenin yılı olarak örgütlemek bizim elimizde.

Deniz Tuzcu

2025 yılının son aylarında, tüm emekçiler için çok önemli birçok gündemi geride bıraktık. Asgari ücret enflasyonun da altında zamlanarak 28.075 TL olarak açıklandı. 2026 yılı bütçesi, ülkenin zenginlikleri sermayeye peşkeş çekmenin bir biçimi olarak onaylandı ve yürürlüğe girdi. Bunların yanında yıl boyu yaşanan birçok, irili ufaklı işçi direnişi ve sınıf hareketliliği yaşansa da devlet bunları sermaye adına ezme için elinden geleni ardına koymadı. Yılın başında Birleşik Metal-İş'in grev kararları, bizzat Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile milli güvenliği tehdit ettiği gerekçesi ile yasaklandı. Tekstil sektöründe hareketlilik yaratan Birtek-Sen Genel Başkanı tutuklandı ve uzun bir süre ev hapsinde tutuldu. Özel sektör öğretmenlerinin sendikal mücadelesine polis saldırdı. Buradan çıkarılacak tek bir sonuç var! Devlet metal işçilerine diyor

ki, sizin insanca bir maaş almanız milli güvenliği tehdit ediyor; tekstil işçilerine ve öğretmenlere diyor ki sizin insanca yaşam mücadeleniz benim nezdimde suçtur. Elimden geldikince cezalandırırım!

Grev kırıcı Halil Smart, destekçisi iktidar

Yılın başında grevleri yasaklayan iktidar, yılın son günlerinde ise grevlerinin ikinci ayını dolduran Smart Solar işçilerine karşı tara-

fını bir kez daha açık etti. İşverenin kanuna aykırı bir şekilde, grev kırıcılığı yaparak Kayseri'de bir fabrikada gizli gizli üretimi sürdürdüğü tespit edildi. Tabii ki devlet tarafından değil, bizzat sendika ve işçiler tarafından. Zor durumda kalan işveren bu sefer çareyi polis eşliğinde grevin olduğu fabrikadan ürün çıkarmakta buldu. Grev çadırını çevik kuvvete abluka altına aldırdı, grevci işçi başına 3-4 tane tam teçhizatlı çevik kuvvet polisinin düştüğü

absürt görüntüler açığa çıktı. Görünen gerçeğin adını koymamız gerek. Bu ülkede polis saldırıya uğrayan kadınlar tarafından çağrılınca gelmeye tenezzül etmezken, patronun bir telefonuyla 3 otobüs çevik kuvvet anında grev kırmaya ve gerekirse işçileri gözaltına almaya gelebiliyor. Devletin kimin devleti olduğu sorusu, asgari ücret ve bütçenin yanına bir de bu gerçeği koyduğumuzda bir soru olmaktan bile çıkıyor. Bu devlet apaçık bir sermaye devletidir; bu iktidar apaçık bir sermaye iktidarıdır. Tüm gücünü patronların daha fazla kar etmesi için seferber etmekten ve bu uğurda tüm emekçileri ezmekten, açlığa mahkûm etmekten ve gerektiği ölçüde de doğrudan tutuklamaktan çekinmemektedir. Hatta ve hatta, verilmeyen tazminatını almaya gittiği Çalık Holding'te dövülerek öldürülen Erol Eğrek'in katillerine sadece 1 yıl 8 ay ceza verilirken, tutuklu sanıklar ise serbest bırakıldı.

Kurtuluş örgütlü mücadelede

Tüm bu gerçeklerin bize gösterdiği bir şey daha var, işçi sınıfının önündeki tek çare örgütlü mücadeledir. Asgari ücretin açlık sınırının dahi altında tutulduğu, bütçenin tümüyle emekçiden alıp patrona vermek üzere tasarlandığı, emekçilerin en ufak isteğine dahi tahammül edilmediği bir gerçekliğin içerisindeyiz. Bu gerçeklik içerisinde artık sınıf mücadelesi yaşamsal bir nitelik kazanmıştır. Söz konusu olan şey daha iyi bir yaşamı geçmiş, mücadelesinin meselesi doğrudan yaşamı sürdürebilme imkanına gelip dayanmıştır. Yaşamı sürdürebilmenin de, daha iyi bir yaşamı inşa edebilmenin de yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğini unutmamalıyız. 2025 yılı, emekçiler için yoksulluk ve sömürünün yılı olarak anılacaktır doğru. Ancak 2026 yılı bizleri bekliyor ve bunu mücadelenin yılı olarak örgütlemek bizim elimizde.

DÜNYA

Florida'da kimin sofrası kuruluyor: Ukrayna'nın tapusu masada!

Mar-a-Lago'dan çıkacak sonuç ne olursa olsun, bu “barış” Ukrayna halkına huzur değil, borçlandırılmış bir gelecek ve parçalanmış bir coğrafya vaat edecektir. Eğer ortada bir kriz varsa, bu yalnızca bir sınır krizi değildir.

Efecan Özcan

Ukrayna'da dördüncü yılı biten, Rusya ve Ukrayna toplumlarını derinden sarsan savaş, şimdilerde Florida'nın lüks malikanelerinde, “emlak kralı” bir popülist ile “sahne ışıklarını yitiren” bir aktörün masasında yeni bir faza evriliyor. Zelenskiy ile

Trump arasında 28 Aralık'ta Mar-a-Lago'da gerçekleşmesi planlanan kritik randevu, ana akım medyanın sunduğu bir barış müjdesi olarak görünmüyor. Tersine bir emperyalist mücadelenin kendi içindeki bir restorasyon çabası ve Ukrayna halkının geleceğinin uluslararası sermaye grupları arasında

taksim edilmesidir.

Emlakçı mantığıyla siyaset
Karşımızda iki figür var. Bir tarafta dünyayı bir emlak ofisi gibi yönetmeye kalkan, zarar eden işi kapatırım diyen Trump; diğer tarafta ise Batı'nın alkışlarıyla ayakta duran ama artık o alkışların kesildiğini gören Zelenskiy.

Rusya'nın barış planındaki düzeltme talepleri ve dondurulmuş varlıklar üzerindeki pazarlığı, savaşın sınıfsal karakterini bir kez daha hatırlatıyor.

Trump'ın 24 saatte savaşı bitiririm dediği şey, aslında Ukrayna halkına bir huzur getirmekten ziyade ABD hazinesinden giden dolarların musluğunu kısıp, faturayı başkasına kesmektir.

20 madde: Bir mülksüzleştirme ajandası
Sızan 20 maddelik barış planının satır araları, meselenin toprak bütünlüğü maskesi altında bir “piyasa düzenle-

mesi” olduğunu kanıtıyor. Planda zikredilen “serbest ekonomik bölgeler” ve Zaporijye gibi stratejik enerji üretim tesislerinin yoğun olduğu bölgelerin yönetimi, savaş sonrası ülkenin yeniden inşası adı altında çok uluslu şirketlere nasıl peşkeş çekileceğinin yol haritasıdır. Rusya'nın çekilmesi talep edilen Dinyeper ve Harkov hattına karşı, Donbass'ın “mevcut temas hattı” üzerinden dondurulması, emperyalist bir bölüşümün fiili ilanıdır. Burada asıl trajedi, Kiev'in bu planı “referandumla götürme” vaadidir; zira halkın onayına sunulacağı söylenen şey, esasen ulusal egemenliğin finansal bir tasfiyesinden başka bir şey değildir.

Güvenlik garantileri mi, NATO'nun şirketleşmesi mi?
Trump ekibinden Witkoff ve Kushner gibi “iş bitirici” figürlerin yürüttüğü diplomasi, savaşı bir güvenlik sorunundan çok bir “gayri-

menkul uyumsuzluğu” gibi ele alıyor. Masadaki “5. madde benzeri garantiler”, Ukrayna'yı bir NATO üyesi yapmaktan çok onu Batı'nın ileri karakolu ve bir borç kölesi olarak kalıcılaştırmayı amaçlıyor. Bunların karşısına karşıt bir unsur olarak Moskova'nın tarafsız statü ve askeri personel sınırı talepleri açık bir biçimde, Ukrayna'nın hem askeri hem de siyasi iradesinin iki emperyal odak arasında öğütölmek istendiğinin kanıtıdır.

Kimin barışı?
Rusya'nın barış planındaki düzeltme talepleri ve dondurulmuş varlıklar üzerindeki pazarlığı, savaşın sınıfsal karakterini bir kez daha hatırlatıyor. Emekçi sınıflar cephelerde can verirken, Florida'da ve Kremlin'de konuşulan tek şey; yaptırımların kalkması, sermaye akışının restore edilmesi ve yeni pazar alanlarının sınırlandırılmasıdır. Mar-a-Lago'dan çıkacak sonuç ne olursa olsun, bu “barış” Ukrayna halkına huzur değil, borçlandırılmış bir gelecek ve parçalanmış bir coğrafya vaat edecektir. Eğer ortada bir kriz varsa, bu yalnızca bir sınır krizi olarak ele alınamaz. Emperyalist paylaşımın derinleşen organik krizi olarak değerlendirmek gerekir.

İsrail'in Tutarlılığı: Lübnan'da hem saldırı hem anlaşma dayatması

Siyonist İsrail, soykırımın sürekliliği, para ve ajan ağıyla nasıl ki FKÖ ve FHKC'nin toplumsal tabanlarını “Hamaslaştırdı”ysa aynı filmi Lübnan'da da çekmek istiyor: kendisine karşı duran güçleri tabanlarından koparmak, dönüştürebildiğini dönüştürüp yutmak.

Zeki Öztürk

BM barış gücü UNIFIL raporlarına göre Siyonist İsrail, Lübnan ile ateşkes antlaşmasının imzalandığı geçen yıldan bu yana binlerce kere ateşkesi ihlal etti. Kendi güneyinde Gazze'ye kuzeyinde ise Güney Lübnan'a sürekli saldırıyor. Bunun yanında Lübnan'a yönelik saldırılar, Siyonist İsrail'in yalnızca askeri bir “güvenlik” meselesi değil. Hizbullah'ın askeri kanadını yok etme ve Lübnan'a hâkim olma hedefinin yanında bu, Doğu Akdeniz'deki enerji paylaşımında masaya daha güçlü oturmanın ön koşulu. Siyonist İsrail masaya güçlü oturmak istiyor. Lübnan'ı en aza ikna etmek istiyor. Tıpkı Neo-osmanlıcı Türkiye'nin SDG karşısında yaptığı gibi. Bu saldırıların sürekliliği ve her an yenilerinin olabileceği tehdidi; Lübnan hükümetinin önemli bir parçası olan Hizbullah ve Emel hareketlerini yalnızlaştırmayı kısmen başardı. Ancak bu hareketlerin toplumsal tabanı ve halkla bütünleşmiş hâli kısa ve orta vadede dışarıdan müdahaleyle yok edilemez. Siyonist İsrail devleti bu gerçeği bilmiyor mu? Tabi ki biliyor. Ancak asıl amaç, askeri açıdan -şimdilik- geriletilmiş Hizbullah'ın, dönüştürölmek ve ehlileştirilmek istenmesi. Yok olmamış ama İsrail'i de zorlama imkânı olmayan, içi boşaltılmış bir hizbullah. Siyonist İsrail, soykırımın sürekliliği, para ve ajan ağıyla nasıl ki FKÖ ve FHKC'nin toplumsal tabanlarını “Hamasla-

tırdı”ysa aynı filmi Lübnan'da da çekmek istiyor: kendisine karşı duran güçleri tabanlarından koparmak, dönüştürebildiğini dönüştürüp yutmak. Çok uzağa gitmeye gerek yok: Medyadaki askeri dilin yarattığı gürültünün ardına bakarsak 2006'da Hizbullah, İsrail'i büyük bir hezimete uğrattıktan sonra güney Lübnan için ajandayı değiştirmek zorunda kaldılar. Önlerine de bir fırsat çıktı: Doğu akdeniz'deki hidrokarbonun getireceği paranın Lübnan payı, Hizbullah'ı içermek amacıyla gayet kullanılabilir. Ancak kısaca şunu belirtelim, çıplak güç ve teknik üstünlük, zaferi garantileyen tek değişken olsaydı tarihteki ilk hegemon güç şu ana kadar gücünü ve varlığını korurdu. İsrail'in bu ajandasının tutması, direngen bir halkla bütünleşmiş bir yapı karşısında imkânsız. Lübnan devleti'nin diğer bileşenleri, bu “dönüşüm ve normalleşme” rolüne dünden hazır. Herhangi bir hesap sormadan güney Lübnan'da israil ile yüzyüze “istikşafı” görüşmelere ve popülist bir dille “zenginleşme”den ve “akacak olan yatırım”lardan bahsetmeye başladılar bile. Tanıdık geldi mi?

Lübnan heyetinin başında Hizbullah karşıtı ve daha önce ABD büyükelçiliği yapmış Simon Kerem var. Bu daha baştan hem küresel emperyalistlere hem Siyonist İsrail'e diz çökmek anlamına geliyor.

21. yüzyılın karayip korsanları: ABD'nin Venezuela kuşatması

Mesele yalnız Venezuela değil: sermayenin kriz dönemlerinde hangi araçları meşru sayacağını gösteren bir emsal haline geliyor.

Buğra Gültekin

ABD imparatorluğunun yükselişinden bugüne Güney Amerika üzerinde kurmayı arzuladığı hegemonya, son 20 yılda yeniden şiddetlenirken; özel olarak ABD kapitalistlerinin ve yönetici sınıfının ağızını sulandıran, dünyanın en zengin petrol kaynaklarıyla, Venezuela bir hedef haline geldi. Özellikle Trump rejiminin ilk döneminde hız kazanan saldırılar, ambargolar, diplomatik baskılar, askeri tehditlerden başlayarak, bu günlerde yeni bir pratiği somutlaştırdı: Korsancılık. Kapitalist krizler derinleştikçe, emperyalizm açıktan ve doğrudan konuşuyor. Böylelikle mesele yalnız Venezuela değil: sermayenin kriz dönemlerinde hangi araçları meşru sayacağını gösteren bir emsal haline geliyor. Artık adını koyma kararıyla Aralık ayında Güney Mızrağı (Southern Spear) ismiyle, yaklaşık 15,000 kişilik ordu, savaş gemileri ve uçaklarıyla kurduğu işgalci pratiği, “uyuşturucuyla savaş” söylemiyle boyanmış durumda. Deniz devriyeleri, el koymalar, Karayipler'de fiili bir kuşatmanın biçimi haline geliyor. İlk olarak 10 Aralık'ta ABD donanması tarafından el koyulan gemi ve petrol varillerini takiben üçüncü kez 21 Aralık'ta tekrarlanmasıyla yaklaşık yarım milyar litre petrole en konulduğu

tahmin ediliyor. Böylelikle Karayipler sermayenin kriz anlarında hukuku nasıl denize attığının laboratuvarına dönüşüyor. Dahası, ABD için mesele yalnızca daha fazla petrol elde etmek değil; asıl gücünü devşirdiği pratiğinden, yani küresel petrol dolaşımındaki kontrolünden taviz vermemektir. ABD'nin Karayipler'de takındığı tutum ve pratik, petrol ticaretinde olası alternatif kanalları engellemek. Mev-

Geçen yıl Nobel Barış ödülüne “layık” gösterilmiş Machado gibi kuklalar, ABD'nin bölgedeki hedeflerini dillendirmekte oldukça ustalar.

cut pratikle ABD imparatorluğunun hedefi, petrolü kimlerin satabileceğine, kime satabileceğine ve hangi rotadan gideceğine artık piyasanın değil, donanmasının karar vermesidir.

Kuşatmanın diğer yüzü
Venezuela ve Karayipler'deki askeri kuşatmanın diğer bir yüzü ise Güney Amerika'da Monroe Doktrin'i'nin ve onun uzantısı olarak daha sonra öne sürölen Roosevelt İlavesi (Roosevelt Corollary) politikalarının yeniden nü-

setmesi oluşturuyor. Belki de bu durumu Trump İlavesi olarak nitelendirmek yanlış olmaz. 1823'te Avrupa devletlerinin Amerika kıtasına müdahalesini engellemeyi hedefleyen Monroe Doktrin'i, 1904'te Roosevelt'in daha ileriye giderek, ABD'ye “Büyük Sopayı” (Big Stick) tutuşturarak, Güney Amerika ülkelerinin polisi olma ve bu ülkelere müdahale etme hakkı tanıdı. Trump rejiminin politikaları da bunun devamını teşkil ediyor. ABD'nin Güney Amerika'daki kanlı geçmişinin de gösterebileceği gibi, Venezuela'da başlıca hedeflerden birisi mevcut Maduro rejiminin tasfiyesi. Geçtiğimiz yıl Nobel Barış ödülüne “layık” gösterilmiş Machado gibi kuklalar, ABD'nin bölgedeki hedeflerini dillendirmekte oldukça ustalar. Amerika İş Forum'unda (America Business Forum) konuşma yapan bu “barış elçisi” kukla, gözleri fal taşı gibi açık, ağzı kulaklarında bir gülümsemeyle şunları söylüyordu: “Her şeyi piyasaya açacağız!” Ve haykırarak ekliyordu “petrol üretim zincirinin tamamını! Altın madenlerini de!” Üstelik “yabancı yatırımcıların güvenle” at koşturacağı “hukukun üstünlüğünü tesis” ederek.”

2025'in ekolojik bilançosu

Yoksullukla iç içe geçen ekolojik yıkım, demokratik haklarımızın da tahribatı anlamına geliyor. Ekoloji meselesi bugünün Türkiye'sinde emekçilerin en önemli sorunlarındanır kuşkusuz.

Beyda Ceylan

2025 Türkiye'sinde yaşanan ekolojik yıkımı, münferit sorunların ya da yanlış politika tercihlerinin değil, bizzat kapitalist birikim rejiminin yapısal ve zorunlu bir sonucu olarak ele almalıyız. Özellikle neoliberal politikalar, despotik devlet rejimi ve sermaye işbirliği, doğal varlıkların finansallaştırılması sorunun başlıca sac ayaklarını oluşturuyor. Bunun sonucunda her yaz şiddeti artan orman yangınları ve kuraklık, termik santraller ve metal sektörü yoğunluklu ekonomi nedeniyle hava kirliliği, duble yollar, köprüler, barajlar ve mega projelerle birlikte betonlaşma, ormansızlaşma ve maden cehennemine çevrilmiş bir ülke görüyoruz.

Suyuma dokunma

2004 yılından beri Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) mekanizmalarının sistematik olarak siyasi iktidar tarafından etkisizleştirilmesi, sermaye lehine yasal düzenlemeler, teşvikler, vergi indirimleri, kapasite artışlarıyla birlikte doğa, kapitalistler için bir kaynağa indirgendi ve finansallaştırıldı. Bu durum halka, havasına suyuna can feda masallarıyla süslenmiş bir kalkınmacılık rüyasıyla birlikte pazarlandı. %60'ının ulusal ve uluslararası maden şirketlerine ruhsatlı olduğu, toprağını sıksan altın fışkıracak bu ülkeye kim canını feda etmezdi ki. Enerji politikası siyasi iktidarın gözü dönmüşlüğüne en önemli göstergelerindendir herhalde.

Termik santraller kapatılmak yerine daha da teşvik ediliyor, baraj projeleriyle ekosistemlerin dengesi tahrip ediliyor, nükleer santral kurmak için inat ediliyor. Bunlar sonucunda halka kirliliği bir hava solumak, toprağın dan olmak, yerinden edilmek suya erişememek, kanser riskiyle burun buruna yaşamak gibi küçük sorunlar yükleniyor. Tarım alanında yaşanan dönüşüm ise yıkımın toplumsal sonuçlarını daha da görünür kılıyor. Tarımın kapitalistleşmesi ve gıda zincirlerinin tekelleşmesiyle birlikte küçük üreticiliğin tasfiyesi, kırsal yaşamın çözülüşü ve toprağın ölümüne şahit oluyoruz hep birlikte. Türkiye halkları korkunç bir tarım politikası sonucu zehir tüketiyor, onu da satın alabilirse. Sektörel dağılımda tarım ülkedeki su kullanımının %70'lik payına sahip. Çünkü kapitalist tarım tekelleri kurak ya da sulak her coğrafyada pamuk, mısır ve şeker pancarı üretiyor. Hem de hala eski sulama -suyun %50'sini boşa harcayan- yöntemlerle. Bu koca sorun ise yoksul yurttaşın suyu kesilerek

**%60'ının
ulusal ve uluslararası
maden şirketlerine ruhsatlı
olduğu, toprağını sıksan altın
fışkıracak bu ülkeye kim
canını feda etmezdi ki!**

çözülüyormuş gibi gösteriliyor, barajlarımız dolacak tabii.

Betona gömüldük

İnşaat sektörü de Türkiye kapitalizminin temel birikim alanlarından biri olarak ekolojik yıkımın merkezinde. Siyasi iktidar kendi ideolojisini adeta betonlaştırdı. Duble yollar, köprüler, barajlar, havallimanları, sit alanlarına yapılan millet bahçeleri, AVM'ler, yandaş müteahhitlerin lüks siteleri ve nicesi. Bunun ardında depresimde veya bir felakette tuzla buz olan konutlar ve yaşamlar. Çözüm diye getirilen kentsel dönüşüm furçasının da yaşam

alanlarının inşaat baronlarına peşkeş çekilmesinden ibaret olduğu bir paradoks. Hukuki mekanizmaların çözülmesi ya da sermaye lehine esnetilmesiyle birlikte ekoloji mücadelesinin de kriminalize edildiğini görüyoruz. Ekoloji mücadelesinin emekçisi Hakan Tosun cinayeti neden aydınlatılmıyor, neden kamera kayıtlarına gizlilik kararı getiriliyor açık değil mi. Yoksullukla iç içe geçen ekolojik yıkım, demokratik haklarımızın da tahribatı anlamına geliyor. Ekoloji meselesi bugünün Türkiye'sinde emekçilerin en önemli sorunlarındanır kuşkusuz.

Faşist saldırılara ve geleceksizliğe karşı, gençliğin örgütlü gücünü yükseltelim!

Faşist çetelerin saldırıları birer birer püskürtülüyor, genç-çocuk işçiliğini ve geleceksizliği gündemine alan eylemsellik toplumsallaşıyor; yeni dönem, yeni pratiklerini ve gündemlerini yeniden var ediyor.

Volkan Erdoğan

19 Mart direnişinin başlatmış olduğu dalga ile gençlik hareketi yeniden ivmelenerek sokakları doldurmuştu. Bu gerçekliğin etrafında süregelen zamanda 19 Mart'a karşı olan bakış açıları "liberal iyimserlik" ve "sekte kötümserlik" gibi iki-kutuplu teorik eğilimlerle tartışılmalı da içerisinde bulunduğumuz sürecin gerçekliği, kam-püslerimizde artan faşist saldırılar ve gençliğin geleceksizliğidir. Dönemin başlamasıyla onlarca üniversite-

teliye katıldıkları eylemler gerekçe göstererek soruşturmalar açılmış, Hacettepe'de elinde palayla gezen faşist çeteler öğrencilere saldırmış, 19 Mart eylemlerine katılan öğrenciler tutuklanmıştır. Özellikle Hacettepe, DTCF ve Beyazıt'taki faşist çetelerin artan saldırıları, faşizmin yalnızca iktidar boyutunda değil çete boyutunda da hamlelere giriştiğini gösteriyor. Bu üniversitelerde faşist çetelerin tarihsel olarak devrimcilerle olan saldırıları bilince de son zamanlarda doğrudan üniversite öğrencileri tarafından sahiplenen ve 19 Mart sürecin-

de edinilen kazanımlara yönelik saldırılar etrafında gelişmesi, saldırıların doğrudan öğrenci hareketini pasifize etmeye yönelik saldırılar olduğunu göstermektedir.

Geleceksiz gençlik, birlikte mücadele hattı

Asgari ücretin açıklandığı gibi açık sınırının altında kalması, MESEM, "Üniversiteli İŞKUR" ve Teknopark gibi projelerle çocuk ve genç işçiliğinin eğitim içinde dahi dayatılması, KYK burslarının temel ihtiyaçlara dahi yetmemesi ve daha fazlasıyla geleceksizliğe itilen gençliğin, yeni dönemde işçi sınıfı ile mücadele ortaklığı zemininde geliştirmesi ihtiyacı giderek büyümektedir. Bu ihtiyaca yönelik hamleleri gençliğin örgütlü gücüyle kurma görevi ise bizlerin üstüne düşüyor.

19 Mart'tan itibaren devrimci gençliğin yapmış olduğu etkinliklerin-eylemselliklerin, üniversiteli öğrenciler nezdinde daha çok gündeme alındığına ve toplumsallaştığına şahit olduk. Bu olgunun süreklileşmesi için gereken ittirici gücün gençliğin örgütlü gücünün iradesi ve atılacağı olacaktır. Geçtiğimiz günlerde faşist çetelerin saldırıları birer birer püskürtülüyor, genç-çocuk işçiliğini ve geleceksizliği gündemine alan eylemsellik toplumsallaşıyor; yeni dönem, yeni pratiklerini ve gündemlerini yeniden var ediyor.

Gençliğin yeni dönemde rotası, 19 Mart Direnişini var eden birikimsel süreci ve Türkiye kapitalizminin yarattığı sonuçları görmeden yapılan "liberal iyimserliğe" ve sebep-sonuç ilişkisi ve taktiksellik kurulumadan yapılan "sekte kötümserliğe" sığınmadan, günümüzün ihtiyaç ve gündemleri ekseninde faşizme ve geleceksizliğe karşı mücadeleye etmek olacaktır.

Nereden başlayacağız?

Sedanur Uğur

İSİG Meclisi 2025'i çocuk işçiliğiyle mücadele yılı ilan etmişti. Yılsonu verileri henüz açıklanmadı fakat bildiğimiz kadarıyla 89 çocuk çalışırken can verdi. Hep rakamlarla konuşuyor olmak sizleri yabancılaştırmaz. Hepsinin aynı bizler gibi yaşamaya dair fikirleri, istekleri, hayalleri vardı. Bunun ağırlığını hepimiz hissediyoruz, e peki bununla mücadele etmeye nereden başlayacağız.

Aslında çoktan başladık. Fakat çocuk işçiliğinin artmasıyla paralel gidebilen bir hızda değil. Bu mücadeleyi nasıl hızlandıracacağız, ölen çocukların hesabını ne zaman soracağız ve en önemlisi çocukların ölmemesini, sağlıklı bir şekilde yaşamasını nasıl sağlayacağız? Bu soruların cevaplarına MESEM'lerin nedenlerine ve sonuçlarına bakarak cevabı aramaya çalışacağım. Bu sorulara hepimizin cevap arması ve bu yaratılan sorunlara müdahale etmesi gerektiğini şimdiden söyleyeyim.

Neden MESEM?

MESEM, çıraklık eğitimi Türkiye'de vardı fakat 2016 yılında bu "eğitim" tanımı ve işleyişi değiştirildi. Türkiye'de hep kalkınma ve büyüme safsataları, orta vadeli programları yalnızca sermayeyi büyütmesine ve merkezileşmesine hizmet ederek şekillendi.

MESEM'de tam olarak sermayenin büyümesi çocuk emeğinin üzerinden palazlanıyor. Sermayenin büyümesi için ihtiyaç duyduğu daha ucuz emek gücünü karşılamak üzere yapılan bu değişikliği şöyle tanımlayabiliriz; sermayeye altın tepside sunulan bedava emek gücü. MESEM'de çocuklar asgari ücretin 1/3'ünü almakta. Fakat çocukların ücretini patronlara devlet teşvik adı altında veriyor. 2026 bütçesinde Yusuf Tekin özel meslek liselerine vereceği teşviklere göre o okulda okuyan çocuk başına 46 bin ila 77 bin arasında bütçe düşecek. Normal okullarda okuyan çocuk başına ise kuruşla hesaplama yapılıyor.

Peki neden çocuklar MESEM'i tercih ediyor?

Aslında tercihmiş gibi gözükken bu seçim çoğu zaman zorunluluk oluyor. Okulda "başarısı düşmüş" çocuklara okul yönetiminin ve öğretmenlerin direkt olarak yönlendirmesi oluyor. Bütçe ayrılmayan okullarda sabunun, peçetenin, bir öğün ücretsiz yemeğin olmadığı; bilimden uzak, pedagojik formasyonu olmayan insanların içerisinde yer aldığı mekanların oluşturulması hiç de tesadüfi değil. Türkiye'de devlet okulları artık pek de parasız. Okullara verilen paranın miktarı çocuğun alacağı eğitimi belirliyor. Öğretmene göre belirlenen kayıt paraları, toplanan aidatlar... Hepsinin bir anlamı var. Parayı veren düdüğün "iyisini" çalabilir. Parayı veremeyen çocukların ise birçoğu MESEM'lere kaydoluyor.

MESEM=çocuk köleliği

MESEM'de çocuklar meslek öğrenmek için, aldığı "eğitimin" onu bir yerlere getirmesi için gidiyor. Fakat durum hiç öyle değil. 4 gün iş 1 gün okul olarak işlenmesi beklenen sistem çocukların 6 gün çalıştığı belki bir gün okula gittikleri fakat derslerin boş geçtiği bir sistem işletiliyor. Usta öğreticiler ise orada çalışan herhangi bir işçi. Çocukların iş öğreneceğim diye gittiği sanayilerde ustalarının ayak işlerini yaptığı ya da direkt olarak hiçbir önlem alınmadan kendi işlerini yaptıkları görülüyor. Peki bu çocukları korumakla yükümlü olanlar ne yapıyor? İş yerinde gidip çocuğu denetlemiyor, iş kazası yaşandığında dahi ilgilenilmiyor. Ölümlemlerinde ise aile ya hiç şikayetçi olmuyor/olamıyor ya da şikayetçi olduğunda kan parası ile olayın üzeri örtülüyor.

MESEM'ler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda daha da çoğalacak ve bununla paralel olan çocuk iş cinayetleri ise katlanarak artacak. Sermaye sahiplerine hizmet eden iktidar çocuklardan yana bir politikayı kurmayacak. Ancak başta söylediğim gibi bulunduğumuz her yerden okulda, iş yerinde, sendikalarda, üniversitelerde, sokaklarda meydanlarda mücadele edilerek çocuklardan yana bir ülke kurulabilir.

PARTİ'DEN

Tüzük kongremiz sonuçlandı

6 Aralık 2025 tarihinde Ankara'da toplanan Tüzük Kongresi ile parti tüzüğümüz içinde bulunduğumuz dönemin şartlarına uygun hale getirilerek başarıyla tamamlandı. Bir günlük kongrede ayrıca Türkiye ve dünyadaki gelişmeler ışığında politik gündem değerlendirilmesi yapılarak partimizin bu gelişmeler karşısında aldığı tutum tartışıldı ve bu tartışmalar ekseninde ortaya çıkan metinlerin bir tutum belgesi oluşturulması üzerine görüş birliği oluşturuldu.

Menemen'de bağımlılığa geçit yok

İzmir'de Menemen ilçe örgütümüz son yıllarda toplumu ve ilçeyi de saran yozlaşmaya karşı "uyuşturucu, kumar, çeteleşme, yoksulluk, güvencesizlik sermaye düzeninin sonucudur" diyerek parti binasında "Bağımlı olma özgür ol!" başlığında bir buluşma gerçekleştirdi. Menemen halkının da katılımıyla gerçekleştirilen buluşmaya İzmir Bağımlılıkla Mücadele Platformu üyesi Ayşe Özdamar ve il sözcümüz Erkan Gökber konuşmacı olarak katıldı.

Parti MESS'e karşı metal işçileriyle

DİSK Birleşik Metal İş'in MESS dayatmalarına karşı 21 Aralık günü Gebze'de düzenlediği mitinge Toplumsal Özgürlük Partisi Kocaeli İl Örgütü olarak katılarak metal grevlerindeki dayanışmayı meydanlara taşıdık. Parti kortejimiz Gebze Trafo Meydanı'nda toplanan metal işçileriyle birlikte "İnsanca Bir Yaşam ve Adalet İçin Mücadele" pankartıyla birlikte yürüdü.

Smart Solar işçisinin gazetemize gönderdiği şiir

Smart Destanı
Grevdegiz direncimiz.
Hakkımız barm bu yolda yürüyeceğiz.
Düşük zom istenmez hak zom isteriz.
Cebamızın yanında pıllada isteriz.
Smart'ın önünde grev cadisi.
Kulplerimizde yanar umut ateşi.
Her zaman hazırız çayı çubası.
Smart biz hula bıraktığın yereyiz.
Edirne Karş Ömişane den Vana!
Ayrim yok bizde kapımız bir yana.
Hıyaflerimiz, Umudumuz var buluşma.
Görürse oluruz hep yan yana.
Yeni geldi bir elmeği belostuk.
Yeni geldi soğuklarda üsüdük.
Yeni geldi yağmur-larda ıslandık.
Yeni geldi kalaylarla ısındık.
Smart'ın önünde halka kurulu.
İşimiz otmış el tek yumruk olur.
Sesimiz su sanayiden duyulur.
Biz Smart'a destan yazmaya geldik.
Emine Küçük

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00

2026 Bütçesi meclisten geçti
adalet mücadelesi devam ediyor

AKP-MHP hükümetinin sermaye emrinde olduğunu herkese gösteren 2026 yılı için hazırlanan bütçe toplumsal tepkiye ve muhalefetin ret oyuna rağmen meclisten geçti. Toplumsal Özgürlük Partisi olarak hazırlanan bütçenin halkın değil sermayenin bütçesi olduğunu

anlatan ve ülke çapında örgütlenen bir kampanya ile sokaklara çıkmıştık. Kampanya kapsamında meydanlarda, pazarlarda, iş yerlerinde, fabrika önlerinde 2026 bütçesinin halka bir şey vaat etmediği, bütçede adaletin olmadığı ifade edilerek herkes bu düzene karşı müca-

deleye davet edilmişti. Hazırlanan bildiriler, duvar gazeteleri ve stant çalışmaları ile bu gerçek halka anlatıldı. Bütçenin meclisten geçmesiyle birlikte kampanyanın finali illerde gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi ve adalet mücadelesine devam çağırısı yapıldı.

Suriye'de Alevi katliamına tepki

Suriye'de Alevi halkına karşı HTŞ çetelerinin gerçekleştirdiği saldırılar gittikçe şiddetleniyor. Artan saldırılar karşısında Toplumsal Özgürlük Partisi olarak bulunduğumuz her alanda tüm kurum ve kuruluşları Alevilere dönük saldırılar karşısında olmak üzere sokağa, meydanlara davet ettik. Gittikçe kanıksanan bu duruma karşı herkesi duyarlı olmaya davet eden açıklamada şöyle dendi: Yaşama hakkını savunan Alevilere uygulanan şiddet gayrimeşrudur. Bu saldırılar olası soykırım saldırılarının ön adımlarıdır.

Alevi halkına cehennemi yaşatmak isteyen güçlere karşı Alevi halkının direnişini sahipleniyor ve destekliyoruz. Özellikle belirtiyoruz ki, Alevilerin soykırım koşulları altında gerçekleştirdikleri onurlu direnişi destekleme düzeyi başta Alevi kurumları olmak üzere oldukça zayıftır. Alevilerin sürüklenen direnişle dayanışmak ve direnişin kazanmasını sağlamak için Türkiye'de de sürüklenen bir dayanışma gösterilmelidir. Tüm sosyalistleri ve demokratları dayanışmayı büyültmeye çağırıyoruz.

Smart Solar'da işçi güçlü

Smart Solar işçileri kendilerine dayatılan sefalet ücretine karşı DİSK Birleşik Metal İş öncülüğünde Gebze'de bulunan fabrikada 22 Ekim 2025 tarihinden beri grevdeler. İşverenin grevi kırmak çabasına karşı işçiler 29 Aralık günü başta Gebze olmak üzere Beykoz Kavacık'ta bulunan şirketin genel merkezi önünde, İzmir fabrikası önünde ve Kayseri'de aynı patronun olan Vespa

Solar fabrikası önünde eş zamanlı eylem yaptılar. Parti heyetimizin de bulunduğu eylemler işçilerin kararlılığı ve örgütlülüğünü bir kez daha gösterdi. Ayrıca Kocaeli il örgütümüzün Smart Solar grevine verdiği destek karşısında grevci işçiler de il örgütümüzü ziyaret ederek partimize teşekkür ettiler. Smart Solar işçisinin kararlılığı ile zafer kazanılacak.

Asgari ücrete karşı sokağa

Asgari ücretin açlık sınırı altında 28.075 TL olarak açıklanmasıyla birlikte Toplumsal Özgürlük Partisi il ve ilçe örgütleri de sokağa çıkarak emekçi halkımızı bu duruma karşı mücadele etmeye davet etti. Yapılan açıklamalarda "Sermaye sınıfının temsil-

cilerini cesaretlendiren ve bizleri ezmelerine olanak sağlayan şey bizim örgütsüzlüğümüzdür. İşte tam da bu yüzden, asgari değil insanca bir yaşamın koşullarını sağlayacak olan tek şey bizim örgütlenmemizdir" denilerek örgütlenme çağırısı yapıldı.

ÖRGÜTLÜYSEK VARIZ,
ÖRGÜTSÜZSEK HİÇİZ!

Neden asgari ücret açlık sınırının altında belirleniyor?

Neden yoksulluğun pençesinde yaşam savaşı veriyoruz?

Neden geleceksizleştirilen gençlik işçileşme ile çeteleşme arasında tercihe zorlanıyor?

Neden öldürülmeden yaşayan kadın şanslı sayılıyor?

Neden çocuklar işçileştirilerek iç cinayetlerinde öldürülüyor?

Neden köylünün zeytinini, derenin suyu, denizin kıyısı talan ediliyor?

Çünkü bu ülkede patronlar örgütlü ve onların çıkarlarını savunan bir iktidar var.

Çünkü patronların ve iktidarın karşısında örgütsüz bir halk var.

BU DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN
EMEKTEN, ADALETEN, İNSANCA YAŞAMDAN, DOĞADAN YANA BİR DÜZEN İÇİN

2026'DA ÖRGÜTLEN,
TÖP'E KATIL!

ARTIK CANINA
TAK ETTİYSE

Ezilmeye, sömürülmeye,
yok sayılmaya karşı
örgütlü mücadele etmek
için bir adım at,
TÖP'E KATILMAK İÇİN

QR KODU TARAT!

★
TÖP

TOPLUMSAL
ÖZGÜRLÜK
PARTİSİ